

skellig Vis beredes Foreningen pekuniære Vanskeligheder. Jeg tror, at de økonomiske Sorger, pekuniære Vanskeligheder, ere de Kaar, som de allerfleste af vore Børnehjem befinde sig under. Og saa er der jo, som sagt, et stort Omraade, hvor vi overhovedet slet ingen Ting have, hvor der overhovedet slet ikke kan gøres noget, hvor vi ere nødte til at sætte Mennesker, der jo slet ikke skulde straffes — humanit og moderne set — i Fængsel. Der er Aldersklassen 15 til 18 Aar. Her viser Stigningen af Forbrydelser sig ganske overordentlig; medens ogsaa Stigningen af Børneforbrydelser vedvarer i de senere Aar; er Stigningen af Forbrydelser blandt unge Mennesker fra 15 til 18 Aar ganske overordentlig, rent ud forfærdende stor. I 1871—75 blev der gennemsnitlig straffet 169 unge Mænd om Aaret, i 1898 var Tallet steget til 393. For unge Pigers Vedkommende var Tallet gennemsnitlig i Begyndelsen af 70'erne 80, nu 109; der er Stigningen ikke saa stor, men dog betydelig. Men navnlig for unge Mænds Vedkommende er Stigningen i Kriminaliteten ganske overordentlig. Det hænger naturligt sammen med, at de moderne Samfundsforhold mere og mere afløse Hjemmene, skabe vanskeligere og vanskeligere økonomiske Forhold, haardere og haardere Kamp for Tilværelsen, saa at der bliver større og større Bundfald, at en større og større Mængde af Samfundet kastes ud i de elendigste Forhold, hvorfra Forbryderne rekruteres. Det er bevist statistisk, at det allerstørste Procentantal af voksne Forbrydere er kommet ind paa Forbryderbanen i Barndomsalderen, i de ganske unge Aar. Det er ligeledes godtgjort — det have alle de, der have med Fængselsvæsenet at gøre, Præster osv., godtgjort — at Fængsling og Straf af Børn, navnlig ogsaa Varetægtsarrest over for Børn, som jo endnu bruges i ret betydelig Udstrækning, ligefrem drive disse Børn ind paa Forbryderbanen.

Hvad Børnehjemskommissionen i 1895 slog fast, tror jeg er den enstemmige offentlige Mening, og det har da ogsaa vundet Enstemmighed her i Folketinget for 1½ Aar siden, dette, at Børn ikke skulde straffes, men opdrages. Fra tidligere Justitsministres Side har man stillet sig meget radikalt, om jeg saa maa sige, i denne Sag, idet f. Eks. den forrige Justitsminister og, saa vidt jeg ved, ogsaa Rump sagde: Vi tør ikke gaa ind paa at forandre nogen enkelt Paragraf i den borgerlige Straffelov, thi man kan ikke saadan forandre et Stykke af Straffeloven; man maa

forandre hele Straffeloven. Nu er der ganske sikkert ingen, der i højere Grad end jeg og mine Partifæller ønsker, at vi snarest muligt maa komme til en Revision af Straffeloven af 1866. Jeg anser det for ganske nødvendigt, for ganske naturligt og rimeligt, at Retsreformen, som vi jo vente og have faaet Løfte om, som Sidestykke faar en Revision af den borgerlige Straffelov. Men ikke desto mindre vil jeg være meget mere moderat end tidligere Justitsministre. Jeg mener godt, man kan reformere stykkevis, og jeg vil gerne opfordre den nuværende Regering til at gaa i samme Fodspor, som Folketinget gik for 1½ Aar siden, og tage dette Stykke om Børns Strafbarhed ud af Straffeloven og afskaffe det ved at hæve den kriminelle Lavalder. Nu have vi faaet et frisindet Ministerium; jeg synes, det maa være umuligt at sidde som frisindet Ministerium, som frisindet Justitsminister i et Samfund, en Stat, hvor Børn straffes. Det er barbariske Tilstande, det er en Barbarstat, hvor saadanne Tilstande finde Sted, efter at der er skabt en almindelig, offentlig Mening, der siger: Børn skulde ikke straffes, de skulde opdrages. Alligevel vilde den forrige Justitsminister i Landstinget ikke gaa med til at ophæve disse Paragraffer, og hvorfor? Fordi han vidste jo meget godt, at dette virkelig moderate Forslag: ikke at kræve hele Straffeloven omkalfatret, men kun at kræve et enkelt, mindre Kapitel forandret eller ophævet, bevirkede en Ting; det paalagde nemlig Samfundet Pligt til at opdrage Børnene. Derfor vil jeg være moderat og bede det nuværende Ministerium, den nuværende Justitsminister om at være moderat. Jeg vil nøjes med og være glad ved, om han i denne Rigsdagssamling vil søge det Forslag gennemført, som blev enstemmig vedtaget her i Folketinget i Marts 1900. Der er store Betingelser for at faa det gennemført. Det blev enstemmig vedtaget her. Oppe i Landstinget viste der sig under Forhandlingerne om den forrige Justitsministers Forslag megen Stemning for at gøre noget, og man ser i hvert Fald af den lille Betænkning, der fremkom fra Udvalget ved Rigsdagssamlingens Slutning, at der i Udvalget var ikke saa lidt Stemning for at gaa videre end den forrige Justitsminister. Der er vist altsaa udmærkede Muligheder for at faa denne Sag gennemført; der er maaske ikke en Sag, som der er saa megen Mulighed for at samle alle Partier om og opnaa Enstemmighed om som denne. Men gør man det